

LA DRETA DIU QUE ÉS CULPA DELS ECÒLEGS

La canícula és una violència de classe: compartim la frescor!

Dormir en una hamaca, en una terrassa, a la feina, en un hotel: estratègies per a dormir a la fresca. Molts catalans que Malden per a dormir en aquestes temperatures tan altes recorren a alternatives sorprenents.

Dies insuportables, nits tropicals i manca d'idees del govern, que està apunt de culpar els defensors del medi ambient, que critiquen l'aire condicionat i l'energia nuclear, en lloc de donar una oportunitat a l'ecologisme.

Les successives onades de calor que van colpejant Catalunya haurien d'empenyer els partits i els candidats a proposar solucions concretes. En canvi, enmig d'una onada de calor, els Verds s'han convertit en caps de turc per als partits d'extrema dreta, que s'han passat tres pobles i culpen als ecologistes de les dificultats que pateix la població.

Pobrets Verds, no només ningú no els escolta quan exposen les seves propostes i els seus resultats, sinó que també porten penjada la llufa de ser responsables de les conseqüències de l'escalfament global —per ocells de mal averany, malastrucs. Mentre Catalunya pateix una calor rècord que amenaça la salut de milers d'habitants, el funcionament de les infraestructures, els ecosistemes i els recursos agrícoles, la dreta i l'extrema dreta —cada cop més indistingibles— han trobat aquest curiós flanc d'atac per a posicionar-se en el debat.

Els *karlitus* ho tenim clar: volem l'accés total a aliments i beguda frescos. Això ha de convertir-se en un dret fonamental. Volem l'accès, per exemple, a tots els jardins dels rics, a les piscines dels particulars i, de pas, a les se-

ves neveres. Visca el comunisme de la fresca! És més que just de reclamar, quan els catalans patim temperatures comparables a les de Dubai, Nova Delhi o Teheran...

Així, avui Catalunya s'està asfixiant; tanmateix, darrere d'aquesta dura realitat climàtica, hi ha profundes desigualtats socials. El 59% dels residents de barris obrers diuen que pateixen calor a casa seva —segur que som més i tot. Les llars més pobres estan el doble d'exposades a la calor intensa que les més riques. I aquest 2026, la mortalitat a alça dels anomenats barris *populars* és superior a la resta del país.

En definitiva: l'onada de calor també és una violència de classe. I, si no, que li diguin al pobre que li tocava ventar el faraó amb el flabell!

ALCALDE ES VEN POBLE

Burguillos, en mans d'un fons voltor

Burguillos, un poble que cau prop de Sevilla, té un deute i l'alcalde, per a eixugar-lo, se'l ven a un fons voltor. Es necessiten nassos, però l'alcalde és expòlicia i els nassos se li suposen. Per a més inri, també és del PP.

Hom podria pensar que Burguillos són quatre cases mig en runes i un riu sec, però no, Burguillos no és poca cosa; té una mica més de sis mil habitants i el que a hores d'ara no sabem és si la població també ha estat venuda al fons.

Segons l'alcalde, naturalment la cosa no és tan grossa. L'Ajuntament tenia un deute que no podia assumir i, en lloc d'un crèdit bancari, va acudir a un fons voltor. OK. El problema ara és que el fons compra el deute i demana la seva execució. Segons les previsions més optimistes, la jugada costarà al poble la

pèrdua de centenars de terres de regadiu i de secà, algunes vivendes i solars (els fanals que il·luminen els carrers, de moment, es salvaran). Això sí, tota la culpa la té l'antic equip municipal, és clar, que va deixar el poble a la puta misèria.

Més enllà de la conya puntual, l'exemple de Burguillos pot resultar un perillós precedent per a molts pobles espanyols. Estàs sense ni cinc, et fas alcalde i als dos dies et vens el poble, agafes la bici i desapareixes amb una petita fortuna. A la realitat, això ja passa. El personal de molts Ajuntaments augmenten de manera significativa el seu patrimoni gràcies a treballar a la casa del poble... Però, fins ara, cap s'havia endut tot el poble. Temps al temps.

LLUFA